

En ny Dimension

Om Jacob Juhl

Jacob Juhls kunst er præget af eksistentielle temaer, hvor kunstnerens eget portræt er i fokus. Hans fotografiske værker hjemses af egne dobbeltgængere, som ofte mødes i direkte konfrontation. Dette selvportræt sætter et særligt unikt præg på hele Juhls kunstneriske virke.

Hans kunstfotografier er ofte trykt på grove materialer, hvilket afviger fra, hvad ellers kunne forventes. I tidligere værker møder beskueren f.eks. værker trykt på brædder. Her opstår en særlig haptisk effekt, idet træets ru overflade står i stor kontrast til fotografiets ellers blanke overflade. I nyere værker bruges ofte håndlavet papir, hvilket fastholder denne ru overflade i Juhls kunstfotografier. Til forskel fra tidligere virke nedbryder Juhl nu sit fotografi ved at snitte i det, for så at lade det opstå på ny gennem flytninger og overlapninger af motiver.

Disse snit og overlapninger ses eksempelvis i værket *Holy, holy, holy!* (2012). Titlen og den portrætteredes lukkede øjne indikerer, at dette individ synes at befinde sig i en form for hellig trance, hvor blikket er indadvendt i sjælelig indsigt. En indsigt, som medfører, at vi får et indblik i en substans, som befinder sig under den fotografiske overflade. Destruktionen af portrættet lader dog intet gå til spilde, idet udsnittene ikke bliver kasseret, men placeres på en hvid flade. På denne måde kommer snittene til at bryde med tomrummets horror vacui. Et hvidt tomrum, som kunne indikere at være den portrætteredes sjælelige tilstand.

Det er tydeligt at se, at Juhl i sine nyeste værker bevæger sig væk fra tidligere metoder. Tematisk fortsætter Juhl med at videreudforske det eksistentielle og sætte portrættet på spidsen. Nu nedbrydes kunstnerens fotografiske selvportræt, lakken kradses af, og en ny bevidsthed dukker frem. Ved at snitte i sine værker tilfører Juhl sin kunst en ny dimension, der viser en søgen efter en dybere mening. Denne skjulte dimension viser sig dog ofte at være en substans, som er endnu mere kødelig og organisk, end hvad vi mødte på overfladen.

Af Marie-Louise Lindstrøm, cand.mag. i kunsthistorie.